

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **A. J.**, zast. Mgr. Petrem Kubicou, advokátem, se sídlem Společná advokátní kancelář, Brno, Koblížná 19, proti žalovanému: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2006, č. j. 41 Cad 81/2006 – 117,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci stěžovatelky Mgr. Petru Kubicovi, advokátu, se sídlem Brno, Koblížná 19, **se přiznává** odměna za zastupování v celkové výši 1904 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 13. 4. 2004, č. x, byla zamítnuta žádost žalobkyně o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění a podle Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení č. 228/1993 Sb. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že podle posudku lékařské správy sociálního zabezpečení pro P. 7 ze dne 23. 9. 2003 není žalobkyně plně invalidní, ale jen částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla schopnost výdělečné činnosti pouze o 50 %. Žalobkyni nadále náleží důchod částečný invalidní.

V podané žalobě žalobkyně namítala, že se její zdravotní stav od roku 1995 zhoršuje, stále je nemocná a přibyly další dvě diagnózy. Dále namítala, že ke kontrolní lékařské prohlídce, která byla nařízena na únor 2004, nebyla přizvána. Žádala, aby jí byl přiznán plný invalidní důchod.

Krajský soud v Brně rozsudkem po provedeném jednání ze dne 22. 11. 2004, č. j. 34 Cad 74/2004 – 28, žalobu zamítl a rozhodl dále, že se žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení. Ve svém rozhodnutí vycházel z obsahu posudkové dokumentace, z výpovědi žalobkyně u jednání soudu a z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (dále jen „PK MPSV ČR“), pracoviště v Brně, ze dne 14. 9. 2004. Z uvedeného posudku vzal za prokázané, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí byl u žalobkyně zjištěn dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou bylo chronické onemocnění páteře způsobující pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitola XV, oddíl F, položky 3b, ve výši 50 %. Pro další choroby (inkontinence a psychiatrie), zvýšila posudková komise pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 10 % na celkových 60 %. Soud poté uzavřel, že míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti nedosáhla 66 % potřebných pro vznik plné invalidity a zdravotní postižení stěžovatelky neodpovídalo ani zákonným podmínkám uvedeným v příloze č. 3 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. Dospěl k závěru, že stěžovatelka ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí nebyla plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ale byla nadále částečně invalidní podle § 44 odst. 1 téhož zákona. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 2. 2006, č. j. 4 Ads 59/2005 – 90, ke kasační stížnosti žalobkyně rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, a dále rozhodl o odměně advokátů. V odůvodnění rozhodnutí vyslovil pochybnosti o úplnosti a přesvědčivosti posudku Posudkové komise MPSV ČR v Brně ze dne 14. 9. 2004, a to ve vztahu k posouzení Bechtěrerovy choroby stěžovatelky k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí a následně přesvědčivosti tam stanoveného poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky ke dni 13. 4. 2004. Nejvyšší správní soud konstatoval, že v posudku posudkové komise ze dne 14. 9. 2004, z něhož soud vycházel, je ve vztahu k Bechtěrerově chorobě uvedeno, že i když v odborných nálezech neurologických, ortopedických a rehabilitačních, se objevuje Morbus Bechtěrev již od roku 1982, tato diagnóza není uváděna v závěrech nálezů revmatologie. Též při vyšetření ve Výzkumném ústavu revmatických chorob v Piešťanech ze dne 26. 1. 2001 nebyla tato diagnóza potvrzena. Nejvyšší správní soud oproti tomu uvedl, že v revmatologickém nálezu ze dne 5. 10. 2004 je u stěžovatelky diagnostikována Bechtěrerova choroba V. stupně. Jednalo se sice o nález z období po vydání napadeného rozhodnutí (13. 4. 2004) a po vydání posudku Posudkové komise MPSV ČR v Brně (14. 9. 2004), avšak vzhledem k závažnosti tohoto zdravotního postižení a jeho intenzitě, a dále vzhledem k tomu, že uvedená diagnóza se v lékařské dokumentaci stěžovatelky objevuje již od roku 1995 s tím, že stěžovatelka se na tuto chorobu léčila od roku 1982, bude třeba posoudit, zda a v jaké stupni byla Bechtěrerova choroba u stěžovatelky ke dni vydání napadeného rozhodnutí součástí dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Nejvyšší správní soud se postavil na stanovisko, že i když jde o nálezy ze dne 5. 10. 2004, je zřejmě nepravděpodobné, že by stěžovatelka touto chorobou netrpěla již 13. 4. 2004, tedy ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Navíc bylo toto zdravotní postižení prokazováno v revmatologickém nálezu, který Posudková komise MPSV ČR v posudku ze dne 14. 9. 2004 postrádala. Nejvyšší správní soud proto z tohoto důvodu závázal krajský soud k tomu, aby vyžádal od Posudkové komise MPSV ČR, pracoviště v Brně, doplňující posudek a současně zaslal posudkové komisi nálezy MUDr. M. Š. ze dne 5. 10.

2004, které jsou obsaženy v soudním spise. V doplňujícím posudku se měla posudková komise po vyhodnocení dosavadní lékařské dokumentace a nálezů MUDr. Š. ze dne 5. 10. 2004 vyjádřit k tomu, jakým stupněm Běchtěrerovy choroby stěžovatelka ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, tj. k datu 13. 4. 2004, trpěla a v závislosti na tomto zjištění pak znovu posoudit míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky k tomuto dni.

Krajský soud v Brně poté rozsudkem ze dne 28. 6. 2006, č. j. 41 Cad 81/2006 – 117, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku poukázal na dosud provedené důkazy a dále vycházel z doplňujícího posudku Posudkové komise MPSV ČR v Brně ze dne 26. 5. 2006, který vyžádal podle závazného pokynu uvedeného ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu. Konstatoval, že posudek posudkové komise ze dne 14. 9. 2004 a doplňující posudek z 26. 5. 2006 zhodnotil všechny předložené lékařské nálezy, a pokud jde o doplňující posudek, vypořádal se i s lékařskými zprávami MUDr. M. Š. z 5. 10. 2004. Konstatoval, že v tomto posudku posudková komise přesvědčivě odůvodnila, proč u žalobkyně k datu vydání napadeného rozhodnutí ze dne 13. 4. 2004 se nemohlo jednat o Bechtěrerovovu chorobu V. stupně a proč považuje za určující zdravotní postižení žalobkyně k tomuto datu vertebrogenní bolestivý syndrom na podkladě degenerativních změn se stavem po operaci před lety. Krajský soud uvedl, že posudek posudkové komise, včetně jeho doplnění považuje za objektivní, neboť se vyčerpávajícím způsobem vyjádřil ke zdravotnímu stavu žalobkyně k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí. Dospěl poté k závěru, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobkyně nedosáhl 66 % předpokládaných pro uznání plné invalidity ve smyslu § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., a nebylo prokázáno ani to, že by žalobkyně trpěla zdravotním postižením umožňujícím soustavnou výdělečnou činnost za zcela mimořádných podmínek podle přílohy č. 3 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., ve smyslu § 39 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. Žalobu žalobkyně tedy nepovažoval za důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala včas kasační stížnost žalobkyně (dále též jen „stěžovatelka“). Namítala, že se její zdravotní stav zhoršuje a že tímto „vyjadřuje zaujatost“ ČSSZ a posudkovým komisím. Pozastavovala se nad tím, proč ji nezastupovali bezplatní advokáti. Žádala, aby Nejvyšší správní soud spravedlivě rozhodl a přiznal ji plný invalidní důchod.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 11. 8. 2006, č. j. 41 Cad 81/2006 – 130, ustanovil stěžovatelce k ochraně jejich zájmů zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2006, č. j. 41 Cad 81/2006 – 117, a to Mgr. Petra Kubicu, advokáta, se sídlem Brno, Koblížná 19.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka namítala, že krajský soud se pro účely vypracování doplňujícího posudku spokojil pouze s lékařskými zprávami MUDr. M. Š. ze dne 5. 10. 2004, které pro uvedené účely zaslal Posudkové komisi MPSV ČR, pracoviště v Brně. Krajský soud již ovšem pro účely vypracování doplňujícího posudku nevyžádal aktuální lékařské zprávy nezbytné pro objektivní zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně a pro následné rozhodnutí. Uvedla, že v příloze předkládá aktuální odborné lékařské nálezy. Obsah těchto lékařských zpráv přitom zpochybňuje závěry doplňujícího posudku. Konstatovala dále, že krajský soud se tak po zrušení svého rozsudku ze dne 22. 11. 2004, č. j. 34 Cad 74/2004 – 28, zcela neřídil závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 28. 2. 2006, č. j. 4 Ads 59/2005 – 90. Namítala, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2006 tak trpí stejnými vadami uvedenými v ust. § 103 odst. 1

písm. d) s. ř. s., jakými trpěl i předchozí zrušený rozsudek tohoto soudu. Navrhovala, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení ve svém vyjádření ze dne 16. 10. 2006 uvedla, že proti dosavadnímu řízení nemá námitky a plně se ztotožňuje s právním názorem soudu uvedeným v napadeném rozsudku.

V podání ze dne 22. 1. 2007 stěžovatelka uvedla, že vyjadřuje „zaujatost k posud. komisi a súdov v Prahe a v Brně“. Dále si stěžovala na průtahy v soudnictví. Dovolávala se toho, že dne 13. 11. 2006 byla v Posudkové komisi v Popradě uznaná plně invalidní. Žádala, aby řízení bylo urychleně skončeno a aby Česká správa sociálního zabezpečení jí začala vyplácet plný invalidní důchod.

Nejvyšší správní soud na posledně uvedené podání stěžovatelky reagoval přípisem, v němž stěžovatelku vyzval, aby blíže osvětlila, v čem spatřuje podjatost posudkové komise a soudů v Praze a v Brně. Poučil stěžovatelku ve smyslu § 8 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb. Stěžovatelku pak vyzval, aby podání upřesnila v tom směru, zda mínila vznést námitku podjatosti, a případně aby tato námitka byla konkretizována a odůvodněna v souladu s výše cit. ustanovením s. ř. s.

Zástupce stěžovatelky v podání ze dne 13. 3. 2007 uvedl, že stěžovatelka i přes poučení, kterého se jí dostalo ze strany soudu, trvá na nezměněném podání ze dne 22. 1. 2007. Protože stěžovatelka neposkytla informace nezbytné pro konkretizaci a odůvodnění jejího podání, není sám schopen k výzvě soudu k upřesnění podání vyhovět.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu z hledisek uvedených v ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedeným v kasační stížnosti. V této souvislosti uvádí, že nejde o situaci uvedenou v ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod v kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V tomto směru Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že v dané věci jde o situaci, která je popsána v nálezu Ústavního soudu IV. ÚS 136/05. V tomto nálezu je uvedeno, že ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jednou svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. Vztáhnout však citované ustanovení též na případy, kdy Nejvyšší správní soud pouze vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení, resp. nedostatečně zjištěný skutkový stav, by ve svých důsledcích mohlo vézt k naprosté zbytečnosti Nejvyššího správního soudu, neboť by mohl tento soud v každé projednávané věci vždy prvním kasačním rozhodnutím vytknout jakoukoliv (třeba i malichernou) procesní vadu, a poté v druhém kasačním řízení kasační stížnost odmítnout, a tím odmítnout i věcný přezkum naříkaného rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva.

Tak tomu je v nyní posuzované věci, ve které šlo o to, že právní názor na výklad hmotného práva nebyl vysloven, ale byl vysloven pouze pokyn k tomu, aby krajský soud doplnil podle názoru Nejvyššího správního soudu dosud nedostatečně zjištěný skutkový stav.

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti poukázala na důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (neúplné zjištění zdravotního stavu). Podle citovaného ustanovení lze kasační

stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatelka se pak dále dovolávala toho, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 28. 2. 2006.

Nejvyšší správní soud však taková pochybení v rozsudku krajského soudu neshledal.

Nejvyšší správní soud především poukazuje na to, že krajský soud zcela respektoval závazný pokyn Nejvyššího správního soudu vyjádřený ve zrušujícím rozsudku tohoto soudu a směřující k doplnění důkazního řízení, když vyžádal doplňující posudek od Posudkové komise MPSV ČR v Brně ze dne 26. 5. 2006. V tomto posudku se měla posudková komise vyjádřit k tomu, jakým stupněm Bechtěrerovy choroby stěžovatelka trpěla ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí a v závislosti na tomto zjištění pak znovu posoudit míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky k tomuto dni s tím, že před stanovením těchto závěrů by měla prostudovat nálezy MUDr. M. Š. ze dne 5. 10. 2004 týkající se tohoto zdravotního postižení.

V doplňujícím posudku posudkové komise ze dne 26. 5. 2006 byla výše položená otázka zodpovězena zcela přesvědčivě a vyčerpávajícím způsobem tak, že ani Nejvyšší správní soud již nemá důvod pochybovat o správnosti posudkových závěrů v této věci učiněných. V doplňujícím posudku posudková komise, která jednala za přítomnosti odborné lékařky revmatoložky, na základě zhodnocení vývoje zdravotního postižení stěžovatelky včetně popisu vývoje Bechtěrerovy choroby, podala zcela vyčerpávající posudkové zhodnocení rozsahu a intenzity Bechtěrerovy choroby, kterým trpěla stěžovatelka ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí. Podle posudkového hodnocení a závěru doplňujícího posudku nešlo u stěžovatelky prokazatelně k datu vydání napadeného rozhodnutí z 13. 4. 2004 o nález odpovídající V. stádiu Bechtěrerovy choroby podle RTG kritérií. Jednalo se o nález RTG změn pouze na krční páteři, nebyla tedy splněna kritéria, která by bylo možné hodnotit jako V. stádium onemocnění. Posudková komise dále uvedla, že jak vyplývá z citace nálezů, dynamika páteře u posuzované byla výrazně omezená již řadu let, např. když v roce 2001, kdy ovšem – podle RTG celé páteře tehdy provedených – nebyly přítomné žádné známky zánětlivého onemocnění páteře (Bechtěrerovy choroby). Podle RTG byly konstatovány pouze degenerativní změny. Podle poznámek uvedených v řadě nálezů se u posuzované projevovala během vyšetření hyperpatie – zvýrazněné bolestivé reakce na pokusy o pohyb páteře. Při pravděpodobně sníženém prahu vnímání bolesti u posuzované pak došlo ke vzniku bludného kruhu. Kvůli bolestem vlivem degenerativních změn vznikají reflexní změny ve svalstvu bránící pohybu. Přitom ale jediným efektivním prostředkem a předpokladem zlepšení stavu je aktivní rehabilitační cvičení. Pokud ale není pro bolesti prováděno, dochází k fixaci poruchy dynamiky páteře, aniž by jejím podkladem bylo závažné onemocnění – např. Bechtěrerova choroba. Podle doloženého nálezu se tedy u posuzované k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí ze dne 13. 4. 2004 mohlo jednat o atypicky probíhající Bechtěrerovu chorobu (descendetní formu) s rentgenovými změnami pouze v krční oblasti páteře. Nebyla splněna kritéria, která je možné označit V. stádium onemocnění – tedy ztuhlost více úseků páteře (bederní, hrudní i krční) na podkladě strukturálních změn páteře zachycených na RTG snímcích. Prokázány nebyly ani poruchy ventilace, srdečního výkonu. Rozsah postižení Bechtěrerovy choroby byl lokalizován klinicky i podle popisu RTG jen na krční páteř, nebyly prokázány laboratorní známky zánětlivé aktivity. Nebyla prokázána závažnější porucha funkce kloubů, kromě subjektivně udávaných bolestí. Stav tedy rozhodně neodpovídal postižením uvedeným v příloze č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., v platném znění, v kapitole IX., oddílu F, položce 6, pod písm. b), c). Nešlo

o současné ztuhnutí více úseků páteře ve IV. stádiu choroby ani o ztuhlost více úseků páteře nebo velkých kloubů, s poruchami ventilace a srdečního výkonu v V. stádiu Bechtěrerovy choroby. Posudková komise tedy setrvala na závěru, že za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu posuzované k datu 13. 4. 2004 je nutno považovat nadále vertebrogenní bolestivý syndrom na podkladě degenerativních změn se stavem po operaci před léty.

Se zřetelem k výše uvedenému (když byla citovaná pouze závěrečná pasáž doplňujícího posudku) již nejsou pochybnosti o úplnosti, objektivnosti a přesvědčivosti posouzení rozsahu a intenzity Bechtěrerovy choroby stěžovatelky, kterou trpěla ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované, a nejsou ani pochybnosti o určujícím zdravotním postižením v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, kterým zůstává zdravotní postižení páteře.

Z výše uvedeného plyne, že nelze souhlasit s názorem stěžovatelky uvedeným v kasační stížnosti, totiž s tím, že je dán důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívající v neúplném posouzení zdravotního stavu stěžovatelky, jímž trpěla ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí. Po doplnění dokazování je i Nejvyšší správní soud přesvědčen o tom, že posouzení rozsahu zdravotního poškození stěžovatelky ke dni 13. 4. 2004 bylo provedeno úplně, objektivně a přesvědčivě.

Stěžovatelka dále ke kasační stížnosti připojila řadu lékařských nálezů z období roku 2006, rehabilitační z 23. 1. 2006, 15. 5. 2006, 17. 5. 2006, 6. 6. 2006, revmatologický ze dne 31. 1. 2006 a 25. 5. 2006 a další. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že k těmto nálezům přihlédnout v nyní posuzované věci nelze. V této souvislosti poukazuje na zásadu zakotvenou v ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož při přezkoumání rozhodnutí vychází soud se skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V dané věci to tedy znamená, že bylo třeba přezkoumat rozsah a intenzitu stěžovatelčina zdravotního postižení ke dni 13. 4. 2004, čemuž krajský soud zcela dostál. Za této situace pak dále nutno dovodit, že ke změnám ve zdravotním stavu, které nastaly po tomto dni, tedy po dni 13. 4. 2004, již nebylo možno přihlédnout. Se zřetelem k tomu, že lékařské nálezy předložené stěžovatelkou prokazují aktuální zdravotní stav v roce 2006, nebylo možné dané nálezy v posuzované věci brát v úvahu. Ze stejného pohledu bylo nutno hodnotit i námitku stěžovatelky uvedenou v jejím podání ze dne 22. 1. 2007, v níž tvrdila, že 13. 11. 2006 byla uznána plně invalidní Posudkovou komisí v Popradě. Se zřetelem k tomu, že k této tvrzené skutečnosti došlo až po 13. 4. 2004, není možné ji v tomto řízení zohlednit. Nicméně, domnívá-li se stěžovatelka, že ve zdravotním stavu došlo od roku 2004 k jeho výraznému zhoršení (což doprovází tvrzením o uznání plné invalidity ve Slovenské republice) má možnost se domáhat dávky plného invalidního důchodu novou žádostí, neboť k případné skutečnosti, že je od 13. 11. 2006 invalidní podle Posudkové komise v Popradu, nelze v tomto přezkumném soudním řízení přihlédnout.

Se zřetelem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že zdravotní stav stěžovatelky byl po doplněném řízení přezkoumán řádně a objektivně, přičemž bylo nepochybně prokázáno, že stěžovatelka ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 13. 4. 2004 nebyla plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., a nárok na plný invalidní důchod jí proto k uvedenému dni nevznikl. Za této situace považuje Nejvyšší správní soud postup Krajského soudu v Brně za správný a zákonu odpovídající. Kasační stížnost tedy neshledal důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Pokud jde o ne zcela srozumitelné podání stěžovatelky ze dne 22. 1. 2007, Nejvyšší správní soud k němu nemohl přihlížet, neboť nebylo na výzvu soudu doplněno, a z jeho obsahu nelze dovodit, že by stěžovatelka v konkrétní podobě namítala podjatost posudkové komise a případně soudců Nejvyššího správního soudu nebo Krajského soudu v Brně.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť stěžovatelka ve věci úspěšná nebyla a žalované právo na náhradu nákladů řízení ze zákona nevzniklo (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Odměna zástupci stěžovatelky Mgr. Petru Kubicovi, advokátu, byla stanovena za dva úkony po 500 Kč [převzetí a příprava zastoupení, doplnění kasační stížnosti ze dne 19. 9. 2006 - § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 2 a § 7 vyhlášky č. 177/1995 Sb. v jejím znění od 1. 9. 2006], celkem tedy 1000 Kč, dále náhrada hotových výdajů 2 x 300 Kč, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 1600 Kč. Protože zástupce stěžovatelky je advokátem, který je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokát z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty; částka daně činí 304 Kč. Celkem tedy náleží zástupci stěžovatelky 1904 Kč. Pokud jde o požadovaný úkon za studium spisu, Nejvyšší správní soud za tento úkon odměnu advokátu stěžovatelky nepřiznal, neboť tento úkon podřazuje pod úkon uvedený v ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1995 Sb., a to za situace, kdy prostudování spisu není výslovně pod výčtem úkonů právní služby uvedeno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu